

Dušan pričuje.

Ko tako slonim na stolčku,
vse je živo pred menoj,
kar je mamica mi rekla,
kar je očka pravil moj:

Da je svet neskončno velik,
poln veselja in cvetov,
in kdor gre po dolgih cestah,
truden vrne se domov.

V posteljico mehko leže,
truden leže in zaspí,
pa lepo mu mora biti:
spi in se na smeh drži!

In če bo se kdaj mi zdelo,
palico bom vzel v rokó,
pojdem tja v daljavo sinjo
črez dolino in goró.

Brada bo mi tamkaj zrasla,
posivelji mi lasje —
pa se bom domov povrnil,
spet veselo bo srce.

Pa bom pravil, pa bom pravil —
Bog sam ve o čem in kom! —
Zbiral se bo okrog mene,
zvesto me naslušal dom.

Legel bom in bom zadremal
tam, kjer mamica že spi . . .
Rekli bodo: »Glejte, Dušan
spi in se na smeh drži! . . .«

E. Gangl.

Sredi zelenega polja . . .

Sredi zelenega polja
hišica bela stoji,
v hišici beli na odru
v cvetju mladenka leži . . .

Sredi zelenega polja
v cerkví zvonovi pojó
nji, ki od svoje mladosti
vzela je rano slovo . . .

Sredi zelenega polja
križ se za križem vrsti,
cvetje, ki krije gomile,
v rosi pomladni brsti . . .

Sredi zelenega polja
deklice v grob jo nesó . . .
Ah, kako brička jim pot je,
nesti jo v črno zemljó . . .

Bogomila.

